

Десет српских средњошколаца који буду изабрани на отвореном конкурс у Ајзак фонда и чешке амбасаде у Београду отпутоваће у новембру у Брисел и Праг како би се упознали са начином рада НАТО-а. Победници конкурса „Сазнајте шта је НАТО у Прагу и Бриселу” провешће два дана у Бриселу где је планирана посета главном штабу алијансе.

„Циљ програма Ајзак фонда и амбасаде Чешке је да ученици средњих школа схвате шта је то НАТО, да се упознају са начином његовог рада, али и са Партнерством за мир чији је Србија члан”, каже менаџер овог пројекта из Ајзак фонда. Прошло је десетак дана од те вести, а још нисам приметио никакву реакцију из Министарства просвете. Но, вероватно и није потребно никакво реаговање, јер су такве екскурзије ствар образовања. Али онда није поштено да у НАТО иду само средњошколци, шта је са ученицима основних школа? Како то да за њих нема сличних програма, а ми, је л’ те, хоћемо да уђемо у НАТО? Под хитно треба установити критеријуме ко од ученика може на екскурзију у НАТО. И тај избор препустити Министарству просвете, а не неким приватним НВО где има и протекције. Јер нема више мајци некаквих екскурзија у Атину, или у Рим. Шта има да гледају Акропољ и Колосеум, то је прошлост, наша деца треба да се окрену само ка будућности. У то име хитно формирати туристичку агенцију „НАТО-турс” која ће наше вундеркинде водити у све команде алијансе. Да деца виде шта је права војска. Да би утисак био комплетан предлажем да такве екскурзије наших надарених средњошколаца одмах продуже из Брисела у Кабул, да деца виде НАТО и у пракси. Алтернативни излет је до Багдада. Уз сагласност родитеља, или без сагласности. Јер теорија без праксе није право образовање.

Признајем, мало сам љубоморан јер морао сам прво да постанем новинар да бих професионално обишао НАТО. Наиме, моја је генерација на екскурзије ишла у Париз да види Лувр, у Брисел да види изложбе фламанских мајстора, у Праг да гледа Вацлавске намјести, што је очито била грешка. Истина, неки су ишли и у Кумровец, зависило је то од директора школе и од разредног. Али не познајем никог да је ишао организовано и школски у Москву да види команду Варшавског пакта.

Дакле, није лоша та идеја да ученици обилазе НАТО. Треба на време лобирати да Србија уђе у алијансу, јер не постоји равнотежа између снага које су за улазак у НАТО и оних које су против, тако да то није комуникација већ пропаганда. Можда управо због тога требало би снимити ТВ сапуницу „Петровићи у НАТО”, у којој би неки наш политичар обукао елегантну униформу и сваке суботе био телевизијски гост породице Петровић и објашњавао јој предности алијансе. У сценарио ТВ сапунице обавезно убацили сцену када тај политичар у униформи, на путу ка седишту НАТО-а у Бриселу, онако успут

одвезе и баку Петровић до села. Само тако можемо да избегнемо референдум нације о уласку у НАТО. Да то лепо завршимо у парламенту. Као што предлаже једна дама из политичког врха једне странке. Претходно да избришемо из архива све изјаве релевантних политичара, па и те даме, од пре три године да ће само референдум народа одлучити о уласку Србије у НАТО. Но, како очито идемо да то завршимо у скупштини мали је проблем и што у парламенту Србије има и народних представника који су условно осуђени због крађе радио-апарата из аутомобила. А у команди НАТО-а у Монсу ниједан службени аутомобил нема радио, јер то се сматра луксузом. Како онда да нам НАТО поверује да смо искрени у нашим намерама да им се придружимо када не делимо исте моралне вредности и стандарде. Овде мазнеш из аута радио и идеш у парламент, тамо у НАТО-у нема мајци слушања радија у ауту.

Портпарол НАТО-а Џејмс Апатурај каже „на Косову примарни проблем није безбедност”, министар одбране Србије Драган Шутановац каже да је „независност Косова основна безбедносна претња са којом се Србија суочава”.

А нико не поставља питање – да ли Србија представља претњу за НАТО. Не. Да ли је НАТО претња за Србију? Не. Ја нисам близак са Петром Петровићем, или Мирјаном Мирјановић, али без обзира на разне анкете верујем да питање уласка у НАТО не изазива велико узбуђење међу обичним људима у Србији. Наиме, претпостављам да просечан грађанин ове земље када се ујутро пробуди не пита: „да ли је Србија од данас у НАТО-у?” Просечног грађанина муче свакодневни егзистенцијални проблеми. А елита се бакће НАТО-ом. То није економско, већ пре свега политичко питање. Ни један економиста није пружио уверљив доказ да улазак у НАТО доноси аутоматски и бољи живот. Понављам, аутоматски. Догађаји у Румунији ових дана то добро показују.

Што се тиче наших средњошколаца, титула „вуковац” могла би да се замени са „натовац”...